



Arrest

nr. 105 758 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad HARELBEKE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Harelbeke van 8 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2010 dient de verzoekende partij, van Griekse nationaliteit, een aanvraag in tot een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer/werkzoekende.

Op 25 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 maart 2011.

Op 18 april 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Deze aanvraag wordt ingewilligd en aan de verzoekende partij wordt een F-kaart afgeleverd.

Op 31 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De beslissing wordt op 3 februari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 6 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een duurzame relatie. Er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden bijkomende documenten voor te leggen.

Op 29 augustus 2012 neemt de burgemeester van Harelbeke de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt aan de verzoekende partij een bijkomende termijn toegestaan van een maand om de vereiste documenten over te maken.

Op 8 oktober 2012 neemt de burgemeester van Harelbeke de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

"(...)

In uitvoering van artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 06/03/2012 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

(...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie : nml. onvolledig dossier, volgende documenten ontbreken: registratie wettelijke samenwoning

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

« Eerste middel : schending van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden

1. Verzoeker onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdane: mevrouw D.L.

Verzoeker en Mevr. D. vormen reeds een feitelijk gezin sedert 18.10.2010.

Zij wonen sedert voornoemde datum samen aan het adres voornoemd te HARELBEKE.

Reeds geruime tijd pogen verzoeker en mevrouw D. deze feitelijke toestand te officialiseren en wensen zij een verklaring van wettelijk samenwonende af te leggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker dient hiertoe evenwel zijn geboorte akte voor te leggen.

Verzoeker heeft de Griekse nationaliteit, doch is evenwel geboren te NOVOROSSIJSK in de Ex- Unie der Socialis. Sovjetrep.

Verzoeker ondervindt bij de diplomatieke diensten van beide landen weinig medewerking.

Een schrijven van diens raadsman aan de Griekse consulaire diensten lokte maar weinig reactie uit, wellicht omdat zij te NOVOROSSIJSK niet veel kunnen bekomen.

Na veel aandringen verklaarde het Consulaat-Generaal van Rusland zijn medewerking te verlenen, doch attesteert dat het afleveren van een geboorte akte 1 jaar op zich kan laten wachten.

(N.B. Inmiddels mocht verzoeker van het Russisch consulaat een attest bekomen, voorzien van een apostille, maar dit attest is in het Russisch opgesteld en dient nog vertaald te worden)

Verwerende partij werd hiervan steevast door verzoeker en mevrouw D. op de hoogte gesteld.

Ingevolge artikel 3.2.b. van Richtlijn 2004/38/EG vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

... de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen relatie heeft.

Noch de identiteit, noch de Griekse nationaliteit van verzoeker zijn betwist.

Uit de beslissing van verwerende partij dd. 08.10.2012 (voorwerp van huidig beroep) moge duidelijk zijn dat verweerster de duurzaamheid en het stabiel karakter van de relatie van verzoeker en mevrouw D. niet in vraag stelt.

Verzoeker legde dienaangaande de nodige stukken voor.

Verwerende partij kaart enkel het gegeven aan dat verzoeker geen geregistreerde wettelijke samenwoning voorlegt, onmogelijke voorwaarde, gezien hij niet op korte termijn kan beschikken over een geboorteakte. "A 1' impossible, nul n' est tenu - tot het onmogelijke kan niemand gehouden zijn". Het is vooral de korte termijn die verzoeker parten speelde.

Door dan ook zo 'zondermeer' (zonder verder motivering) te beslissen, heeft verwerende partij voomoemde Richtlijn geschonden.

2. In zijn nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG. Hierbij verwijst verwerende partij naar het gegeven dat voomoemde Richtlijn in de Vreemdelingenwet wet werd geïntegreerd.

Ten overvloede merkt verwerende tevens op dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 3.2.b van de Richtlijn 2004/38.

3. 3.1. Wanneer verzoeker nu de stukken er bij neemt dan dient er het navolgende vastgesteld te worden:

op de bijlage 19 van 06.03.2012 - zoals uitgereikt door verwerende partij - wordt vermeld dat betrokkene binnen de drie maanden dient over te leggen:

- verklaring van wettelijke samenwoning + bewijzen van duurzame en stabiele relatie.

In het document bijlage 20 van 29.08.2012 is gesteld dat verzoeker een bijkomende termijn van 1 maand wordt verleend teneinde over te maken : registratie van wettelijke samenwoning.

In deze bijlage 20 van 29.08.2012 wordt niet langer gestipuleerd dat verzoeker bewijzen van zijn duurzame en stabiele relatie dient over te maken.

Logischerwijze dient dan ook gesteld worden dat per 29.08.2012 verwerende partij het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen verzoeker en mevrouw D. niet in vraag stelde.

Hic et nunc hierop terugkomen, zoals verwerende partij dit doet in de neerlegde nota, kan uiteraard niet.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG valt.

3.2. Verzoeker ontkent niet dat de betreffende Richtlijn door België werd omgezet in de wet van 15.12.1980, dit via de wet van 25.04.2007.

Artikel 3, punt 2 sub b) richtlijn 2004/38/EG legt de lidstaten op om de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van de partner met wie de EU-burger een duurzame relatie heeft.

Volgens art. 40ter Vw zijn alle bepalingen inzake binnenkomst en verblijf, die van toepassing zijn op familieleden van EU-burgers, ook van toepassing op familieleden van Belgen.

In artikel 40bis Vw is nu geen sprake van de specifieke situatie zoals artikel 3.2.b van de richtlijn dit voorziet.

Artikel 40 bis Vw voorziet enkel in de mogelijkheid van gezinshereniging door :

Echtgenoot of gelijkgestelde partner

Een Belg kan zich onder bepaalde voorwaarden herenigen met zijn echtgenoot of gelijkgestelde partner.

Een "gelijkgestelde partner" is een vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat door de Belgische overheid wordt beschouwd als gelijkwaardig met een Belgisch huwelijk.

Wettelijk geregistreerde partner

Ook de wettelijk geregistreerde partner kan onder bepaalde voorwaarden in het kader van gezinshereniging

Door nu artikel 3.2.b van de Richtlijn 2004/38/EG niet in te passen in de artikel 40bis / 40 ter Vreemdelingenwet, kan enkel en alleen tot het besluit gekomen te worden dat de Richtlijn vrij verkeer, niet correct wordt toegepast en in se het doel van de richtlijn, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord, niet wordt verwezenlijkt.

Verzoeker meent zich dan ook terecht te kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van de voormelde Richtlijn. »

2.1.2. Er dient te worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de

bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit niet aan.

Door te stellen dat de verwerende partij een voorwaarde heeft laten vallen door enkel nog het bewijs van de registratie van de wettelijke samenwoning te vragen, toont verzoeker niet aan de bepalingen van de richtlijn niet correct zijn omgezet of dat hij aan deze voorwaarde die nog steeds gesteld wordt, voldaan zou hebben.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede en een vijfde middel aan, die als volgt luiden:

“Tweede middel : schending van artikel 40 bis oud / huidig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980

1.

Partners van een Belg kunnen onder welbepaalde voorwaarden een verblijfsrecht op het grondgebied van het Rijk verkrijgen.

Zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld, dient de relatie welke verzoeker onderhoudt met de Belgische onderdane, mevrouw D., wel degelijk bestempeld te worden als duurzaam en stabiel.

Gegeven welke in se tevens niet wordt betwist door verweerster.

Zoals supra gesteld kan dit nu niet voor het eerst worden betwist in een nota waarbij voorbij gegaan worden aan de opgestelde stukken!

Verzoeker betwist niet dat bij de aanvraag van een verblijfskaart een aantal documenten dienen te worden voorgelegd.

Met name: bewijs van identiteit, akte van wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijs van leeftijd, attesten van ongehuwdheid van de beide partners, bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen, bewijs voldoende huisvesting, bewijs van ziekteverzekering.

Procedureel gezien dient de vreemdeling - op voorlegging van het bewijs van het Unieburgerschap

- door de gemeente ingeschreven te worden in het wachtregister en in het bezit gesteld te worden van een bijlage 19.

Bij de aanvraag of ten laatste drie maanden na de aanvraag moeten alle documenten voorgelegd worden die bewijzen dat er voldaan is aan de voorwaarden van de gezinshereniging.

Worden niet alle stukken binnen de drie maanden na de aanvraag overgemaakt dan weigert de gemeente de aanvraag en wordt een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Men krijgt alsdan een maand de tijd om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na deze bijkomende termijn van een maand nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert de gemeente een bijlage 20 af, doch dit keer met bevel.

In casu werd verzoeker op 06.03.2012 in het bezit gesteld van de bijlage 19. Op 31.08.2012 werd verzoeker de bijlage 20 zonder bevel betekend. Op 10.10.2012 werd uiteindelijk de bijlage 20 met bevel betekend.

Wanneer verzoeker evenwel de praktijk zoals deze geschetst wordt op www.vreemdelingenrecht.be er op naleest, dan dient verzoeker vast te stellen dat nopens het wettelijk geregistreerd partnerschap gesteld wordt dat wanneer het dienaangaande onmogelijk is om een officiële akte voor te leggen de DVZ rekening kan houden met ‘ andere geldige bewijzen ‘ en wanneer der gelijke ‘ andere geldige bewijzen ‘ niet kunnen worden voor gelegd, de DVZ kan over gaan tot een onderhoud met de vreemdeling of zijn partner.

In casu is het zo dat het normaal is dat verzoeker, gelet op het verschil van zijn nationaliteit enerzijds en plaats van geboorte anderzijds, moeilijkheden ondervindt teneinde een akte van geboorte te produceren.

Stuk welke als onoverkomelijke voorwaarde als noodzakelijk is aanzien, teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Dit werd herhaaldelijk gemeld aan verwerende partij.

Ook de inspanningen van de raadsman van verzoeker gaven niet de gewenste doorbraak.

De consulaire diensten van de Russische Federatie zijn op heden bereid te helpen, doch de procedure dienaangaande zal een jaar in beslag nemen (cfr attest).

Ook hiervan werd verwerende partij op de hoogte gesteld dit vooraleer zij de aangevochten beslissing nam.

Op geen enkel ogenblik werd door verwerende partij blijkbaar evenwel contact opgenomen met de DVZ teneinde dit alles aan te kaarten.

Dit niettegenstaande de voorgeschreven 'praktijk' (cfr schets hierboven), volgens dewelke de personen in kwestie zelfs gehoord dient te worden en volgens dewelke het niet gepast voorkomt om in dergelijke omstandigheden louter "op stukken" te oordelen.

Wanneer verzoeker en zijn partner die mogelijkheid zouden kunnen hebben benutten zou duidelijk zijn (cfr ook de enkele argumentatie in de aangevochten weigeringsbeslissing) dat verzoeker wel degelijk de nodige documenten kan voorleggen waaruit blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging en de zaak ter beslissing diende te worden overgemaakt aan de DVZ.

2.

In zijn nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat, gezien verzoeker niet betwist dat hij geen akte van registratie van wettelijke samenwoning heeft voorgelegd, de burgemeester (sic verwerende partij) niet anders kon, dan vaststellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de wettelijke voorwaarden vervuld zijn om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en derhalve niet anders kon, dan beslissen dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

Dat verwerende partij in kennis werd gesteld van de moeilijkheden van verzoeker teneinde aan zijn geboorte akte te geraken hieraan geen afbreuk doet.

Ten slotte hekelt verwerende partij het gegeven dat verzoeker verwijst naar inlichtingen / informatie welke hij vond op het internet.

Feit is dat, wanneer het onmogelijk is om een officiële akte van wettelijke geregistreerd partnerschap voor te leggen, rekening kan houden met "andere geldige bewijzen" en wanneer ook deze "andere geldige bewijzen" niet kunnen worden voorgelegd, er kan overgegaan tot een onderhoud met de vreemdeling of zijn partner.

In casu werd verwerende partij steeds op de hoogte gehouden van de handelingen welke verwerende partij en zijn partner stelden teneinde aan diens gestelde eis (sic wettelijke registratie van het partnerschap) te voldoen.

Het lijkt verzoeker dan ook logisch dat verwerende partij enig initiatief neemt, louter dan na het afpunten van een listing met voorwaarden stante pede een beslissing te nemen.

Men vergeet hier immers niet dat alles dient gezien te worden tegen de achtergrond van het doel van de geciteerde richtlijn vrij verkeer om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven.

Verzoeker meent dan ook terecht door op een 'mechanische ' manier een lijst met voorwaarden af te punten , niettegenstaande verwerende zeker op de hoogte was van de specifieke situatie van verzoeker en zijn partner verwerende partij voorbij gaat aan de mogelijkheden tot verder onderzoek welke haar geboden worden doch waarvan zij verkoos deze niet te benutten. »

"Vijfde middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van p.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende ' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 08.10.2012 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 51 § 1 derde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie, hierbij verwijzend naar de onvolledigheid van het dossier:

“volgende documenten ontbreken: registratie wettelijke samenwoningst.”

(overigens is verzoeker van oordeel dat verweerster het daaropvolgend vakje had kunnen aankruisen “betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond...”

Wat zij niet heeft gedaan en wat ook niet zonder betekenis is)

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

2.

In de nota met opmerkingen beperkt verwerende partij zich er toe te stellen dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

3.

Verzoeker kan hierbij enkel en alleen vaststellen dat verwerende partij niet ingaat op het draagkrachtig zijn van de motivering.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, een zekere handelswijze vooropgesteld nopens de beoordeling van de documenten welke dienen te worden overgemaakt teneinde aan te tonen dat men voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging (en dit zeer specifiek nopens de akte van geregistreerd partnerschap)

Immers, wanneer verzoeker de praktijk zoals deze geschetst wordt op www.vreemdelingenrecht.be er op naleest dan dient verzoeker vast te stellen dat nopens het wettelijk geregistreerd partnerschap gesteld wordt dat wanneer het dienaangaande onmogelijk is om een officiële akte voor te leggen de DVZ rekening kan houden met ‘ andere geldige bewijzen ’ en wanneer der gelijke ‘ andere geldige bewijzen ’ niet kunnen worden voor gelegd de DVZ kan over gaan tot een onderhoud met de vreemdeling of zijn partner.

In casu is het zo dat verzoeker gelet op zijn nationaliteit en plaats van geboorte (welke verschillend zijn) moeilijkheden ondervindt teneinde een akte van geboorte te produceren. Dit werd herhaaldelijk gemeld aan verweerster.

Ook de inspanningen van de raadsman van verzoeker gaven niet de gewenste doorbraak. De consulaire diensten van de Russische Federatie zijn op heden bereid te helpen doch de procedure dienaangaande zal een jaar in beslag nemen (cfr attest).

Ook hiervan werd verweerster op de hoogte gesteld dit vooraleer zij de aangevochten beslissing nam.

Op geen enkel ogenblik werd door verweerster blijkbaar evenwel contact opgenomen met de DVZ teneinde dit alles aan te kaarten.

Dit niettegenstaande de ‘ praktijk ’ (cfr schets hierboven) stelt dat de personen in kwestie zelfs gehoord kunnen worden en men derhalve niet enkel op stukken dient te oordelen.

Wanneer verzoeker en zijn partner die mogelijkheid zouden kunnen hebben benutten zou duidelijk zijn (cfr ook de enkele argumentatie in de aangevochten weigeringsbeslissing) dat verzoeker wel degelijk de nodige documenten kan voorleggen waaruit blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging en de zaak ter beslissing diende te worden overgemaakt aan de DVZ.

Met de term “afdoende ” wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn levenspartner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Van dit alles is geen enkel spoor terug te vinden in de motivering zodat dient geconcludeerd te worden dat de motivering geenszins afdoende is. »

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zijn dossier onvolledig is, de registratie wettelijke samenwoning ontbreekt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij herhaaldelijk aan de verwerende partij heeft laten weten dat hij moeilijkheden ondervindt om een geboorteakte voor te leggen. Verzoeker voert aan dat men hem hierover had kunnen horen en dat er geen belangenafweging is geschied.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet samengelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)."

Artikel 51, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"§ 1 Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van het derde lid van dit artikel. De burgemeester kan enkel oordelen of de aanvrager wel of niet beschikt over de vereiste documenten. De burgemeester zou zijn bevoegdheid te buiten gaan indien hij zou oordelen dat het niet nodig is om een vereist stuk neer te leggen.

Verzoeker betwist niet dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, een bewijs van geregistreerd partnerschap vereist is. Verzoeker betwist evenmin dat hij dit stuk niet kon voorleggen. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing berust op een verkeerde feitenvinding of zou genomen zijn op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu* niet het geval, nu de burgemeester louter de wettelijke voorschriften heeft gevolgd. Gelet op deze analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker al de informatie over de moeilijkheden/vertraging die hij ondervindt om zijn geboorteakte te verkrijgen, heeft kunnen meedelen aan het bestuur.

Het tweede en het vijfde middel zijn ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede van het vertrouwensbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Het staat buiten kijf dat op verschillende wijzen de zorgvuldigheid kan worden geschonden.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Onzorgvuldig handelen van overheidsorganen kan ook worden aangeduid met de term onvoorzichtig handelen.

De overheid kan fouten begaan in het dagelijks optreden en op meer specifieke domeinen waar actief handelen bijzondere taken inhoudt.

Wanneer verzoeker zich - samen met zijn partner in het bezit van de stukken zoals voorgeschreven door artikel 40 e.v. Vreemdelingenwet - aanbiedt bij verwerende partij, hierbij tevens melding maakt van de problemen nopens de geboorte akte (verwerende partij hier stevast van op de hoogte houdt) dan mag verwacht worden van verwerende partij dat dit dossier met de meeste diligentie handelt.

Verzoeker verklaart zich nader. Verzoeker betwist niet dat het de taak is van verwerende partij de voorgelegde documenten te controleren.

Wanneer niet alle vereiste documenten voorgelegd worden dient een in eerste instantie een bijlage 20 zonder bevel te worden betekend om vervolgens desgevallend een bijlage 20 met bevel te betekenen.

Hierbij mag evenwel niet "routineus en machinaal" te werk worden gegaan.

Men dient evenwel rekening te worden gehouden met de handelswijze zoals ook verzoeker deze kan terugvinden op www.vreemdelingenrecht.be en mag verweerster zich niet beperken door eenvoudig te stellen 'het geregistreerd partnerschap' wordt niet voorgelegd.

Immers, wanneer verzoeker de praktijk zoals deze geschetst wordt op www.vreemdelingenrecht.be er op naleest dan dient verzoeker vast te stellen dat nopens het wettelijk geregistreerd partnerschap gesteld wordt dat wanneer het dienaangaande onmogelijk is om een officiële akte voor te leggen de DVZ rekening kan houden met 'andere geldige bewijzen' en wanneer der gelijke 'andere geldige bewijzen' niet kunnen worden voor gelegd de DVZ kan over gaan tot een onderhoud met de vreemdeling of zijn partner.

In casu is het zo dat verzoeker gelet op zijn nationaliteit en plaats van geboorte (welke verschillend zijn) moeilijkheden ondervindt teneinde een akte van geboorte te produceren.

Dit werd herhaaldelijk gemeld aan verwerende partij.

Ook de inspanningen van de raadsman van verzoeker gaven niet de gewenste doorbraak.

De consulaire diensten van de Russische Federatie zijn op heden bereid te helpen doch de procedure dienaangaande zal een jaar in beslag nemen (cfr attest).

Ook hiervan werd verwerende partij op de hoogte gesteld dit vooraleer zij de aangevochten beslissing nam.

Op geen enkel ogenblik werd door verwerende partij blijkbaar evenwel contact opgenomen met de DVZ teneinde dit alles aan te kaarten.

Dit niettegenstaande de 'praktijk' (cfr schets hierboven) stelt dat de personen in kwestie zelfs gehoord kunnen worden en men derhalve niet enkel op stukken dient te oordelen.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat verwerende partij een fout heeft begaan in haar handelen en hierbij onzorgvuldig / onvoorzichtig te werk is gegaan.

Verzoeker meent dan ook dat hier tevens kan gesteld worden dat het vertrouwensbeginsel door tegenpartij werd geschonden.

Immers wanneer verzoeker zich gedraagt als een diligent en zorgvuldig burger, zich aanbiedt met documenten bij een lokale overheidsinstantie, aan deze lokale instantie verdere cruciale informatie en stukken meedeelt (cfr attest Russische Federatie) dan mag toch verwacht worden dat daarvan akte wordt genomen en verder op correcte en diligente wijze wordt gehandeld (sic zorgvuldigheidsbeginsel). Door dit niet te doen meent verzoeker te kunnen stellen dat evenzeer het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

2.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij in eerste instantie te kunnen naar hetgeen gesteld werd nopens het tweede door verzoeker aangehaalde middel.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker zich geenszins kan beroepen op bij hem gewekte rechtmatige verwachtingen.

Verwerende partij stelt, gehandeld en beslist te hebben na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

3.

Verzoeker kan zich bij doornamen van de opmerkingen van verwerende partij niet van de indruk ontdoen dat laatstgenoemde zich werkelijk wentelt als een duivertje in een wijwatervatje teneinde haar wijze van handelen toch maar te rechtvaardigen als de enige correcte.

Verwerende partij spreekt zich daarbij tevens tegen.

Zo stelt verwerende partij dat verzoeker in se geen rechtmatige verwachtingen mocht en kon koesteren gelet op de bewoordingen van de wettelijke bepalingen.

Dit getuigt wederom dat verwerende partij "routineus" en "machinaal" handelen hoog in het vaandel draagt.

Doch anderzijds stelt verwerende partij dat zij besliste en handelde na grondig onderzoek van de concrete situatie van verzoeker.

Begrijpe wie begrijpen kan !!!

Wanneer verwerende partij daadwerkelijk een grondig onderzoek zou gevoerd hebben - quod non - dan zou dit toch mogen blijken uit diens motivering.

Dit is evenwel niet het geval. De motivering van verwerende partij is slechts een verwijzing en sikke analyse van de wettelijke bepalingen ter zake.

Beseft verwerende partij dat zij geenszins als een zorgzame en diligente burgervader optrad door de geciteerde zinssnede de wereld in te sturen !??"

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker ontkent zelf niet dat hij geen registratie van de wettelijke samenwoning kon voorleggen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. De omstandigheid dat verzoeker de redenen aan het bestuur had meegedeeld waarom hij dit vereiste document niet kon voorleggen, doet hieraan geen afbreuk.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* wordt in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat verzoeker de vereiste documenten voor zijn aanvraag niet heeft voorgelegd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen op welk punt in zijn hoofde gewekte verwachtingen zouden zijn te kort gedaan. Verzoeker wist welke documenten hij nog diende voor te leggen, zeker gelet op het feit dat reeds op 29 augustus 2012 een beslissing werd genomen waarbij hem een bijkomende termijn van een maand werd verleend om de vereiste documenten voor te leggen. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat het vertrouwensbeginsel in zijn hoofde is geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM:

Vierde middel : schending van artikel 8 EVRM

1.Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

(...)

2.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat er in casu sprake is van een gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Veder laat verwerende partij gelden dat in casu geen toetsting aan de hand van artikel 8 , tweede lid EVRM dient te gebeuren.

3.

Verzoeker ontkent niet dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM diens gezinsleven dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül / Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur te tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker onderhoudt een relatie met de Belgische onderdane, mevrouw D.. Sedert 18.10.2010 vormen zij een feitelijk gezin.

Reeds supra werd geargumenteed dat wanneer de opeenvolgende beslissingen (in de vorm van het afleveren van bijlages 19 en 20) van verwerende partij onder de loep worden genomen, tot de conclusie dient te worden gekomen dat er - minstens een begin van bewijs is - sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In weerwil van hetgeen verwerende partij poneert, wijst verzoeker er op dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin , dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets) dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 51 vreemdelingenbesluit juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betref (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementerig door de overheid is een middel ter vrijwaring van van 's lands openbare orde.

Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of met andere woorden er moet een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging in het gezinsleven is ,moet worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt dan wel of het gaat om de weigering van voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating tot verblijf dan is er geen sprake van inmenging en moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28.11.1996, Ahmut / the Netherlands, nr. 21702/93).

In casu dient verzoeker te erkennen dat er geen sprake is van de weigering van een voortgezet verblijf.

De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de 'fair balance 'toets zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'Fair balance ' toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welk niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze "fair balance" toets houdt in, dat er een evenwicht moet zij tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap.

Per geval moeten de concrete omstandigheden worden onderzocht om te kunnen beoordelen of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Als na de belangenafweging, de 'fair balance' toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17.10.1986, Rees / The UK nr 9532/ 81).

Verzoeker kan in casu enkel en alleen in België een gezinsleven ontwikkelen.

In Griekenland / de Russische Federatie heeft verzoeker geen enkel middel van bestaan alsmede en geen familie waarmee hij nog regelmatig contact heeft.

Deze belangenafweging(cfr supra) is evenwel niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met aankruising van standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verwerende partij heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36) de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland) intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Verzoeker volhardt dan ook. »

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het middel dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn Belgische partner, hij erkent dat er *in casu* geen sprake is van de weigering van een voortgezet verblijf.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning wensen af te leggen. Daargelaten de vraag of dit een voldoende bewijs vormt voor het bestaan van een gezinsleven in België, wordt alleszins niet betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat hij enkel en alleen een gezinsleven in België kan ontwikkelen omdat hij in Griekenland of in de Russische Federatie geen middelen van bestaan heeft en geen familie. Deze ongestaafde bewering is echter niet van dien aard om aan te tonen waarom verzoeker en zijn partner hun gezinsleven niet zouden kunnen uitbouwen of verderzetten in Griekenland. Verzoeker toont *in casu* niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET